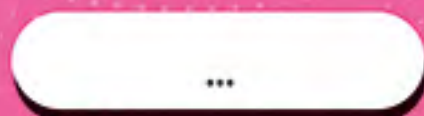
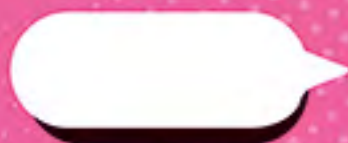

@CarlaClavera

Petar-ho a les xarxes

en català

□■ Cossetània

Petar-ho a les xarxes

en català

Primera edició: març de 2024

© Carla Clavera

© de l'edició:

9 Grup Editorial

Cossetània Edicions

C/ de la Violeta, 6 – 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

cossetania@cossetania.com

www.cossetania.com

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Leitzaran Grafikak

ISBN: 978-84-1356-358-9

DL T 38-2024

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

@CarlaClavera

Petar-ho a les xarxes

en català

Índex

Introducció: Tot té un inici p. 9

Tot va començar molt abans del que us penseu **p. 11**

Capítol 1 Prendre part activa a les xarxes socials p. 23

Ser influencer com a professió **p. 26**

Creador de contingut o influencer? **p. 30**

La síndrome de l'impostor **p. 34**

Capítol 2 La importància de mantenir-se fidel a un mateix p. 39

Tiktoker, influencer, creadora de contingut... però periodista **p. 40**

La importància de fer comunicació al teu estil **p. 48**

Primers passos a tenir en compte **p. 50**

El valor del català a les xarxes socials i la importància de mantenir-lo **p. 60**

La meua història amb el català a les xarxes **p. 64**

Capítol 3 Les xarxes socials
juntés però no embolicades
p. 69

La nostra personalitat a les
xarxes **p. 71**

El saber estar d'Instagram
p. 74

La naturalitat de TikTok
p. 78

El poder de X (Twitter per als
amics) **p. 84**

La complexitat de YouTube
p. 88

Capítol 4 No tot són flors i
violes p. 95

Exposar-te és destapar-te
p. 100

Els pros i els contres d'exposar-
te **p. 104**

Fer front a les crítiques **p. 108**

Les xarxes socials com a lloc
(no) segur **p. 114**

Capítol 5 La comunitat:
gestionar-la i mantenir-la p. 119

Introducció

Tot té un inici

Soc una persona **extravertida**, des de ben petita fins ben entrada la vintena, crec que puc dir que és un adjectiu que m'ha descrit força.

Però d'adolescent em va agafar per canviar-ho (sí, només va ser un intent): volia passar desapercibuda, per fer-me la interessant i misteriosa. No volia que la gent sabés què em passava pel cap i volia aprendre a estar callada, però tenia la sensació que l'expressió de la cara també em delatava.

Era com un llibre obert!

Tot va començar molt abans del que us penseu

Voler xerrar, expressar tot allò que sento, cridar d'alegria, plorar fent un drama... És el que ha anat teixint la meua vida.

La meua mare diu que em vaig passar els meus dos primers anys de vida sense parar de plorar. Cridava amb aquell “ngué-ngué” tan típic dels bebès, posant-me vermella com un tomàquet, feia anar cametes i bracets amb punys tancats amunt i avall, dreta i esquerra com una boja. Ella deia que eren còlics, jo prefereixo dir que des de petita ja necessitava expressar el meu cúmul d'**inquietuds**.

Els primers anys d'escola que recordo només érem nenes, però hi ha un concepte que es va posar de moda (encara no sabíem ben bé què significava) i que recordaré sempre. La paraula **líder** se'ns va posar entre cella i cella, teníem molt clar que a la classe **no-més n'hi podia haver dues o tres**. Havien de ser nenes que ressaltessin una mica en tot, des d'esports fins a classe, des de dibuixar bé fins a dinar de pressa per ser les primeres a sortir del menjador i poder gaudir de més estona al pati.

Vist amb perspectiva no té cap mena de sentit, però per a nenes de vuit anys era gairebé un objectiu vital. La líder era una nena **respectada**, la que tenia més amigues i la que havia de decidir a què jugàvem a l'hora del pati.

Em vaig obsessionar amb la paraula líder i per mi mai ha deixat de tenir un significat potent.

La veritat és que mai vaig arribar a ser la gran líder, però sempre vaig estar a prop d'elles. Va ser quan vaig començar a veure que, per una banda, **ja m'agradava seguir les que marcaven tendència** i que, per l'altra, **m'emmirallava en elles**; sabia que, a la llarga, m'agradaria **ensenyar coses a la gent i que la meva opinió es tingués en compte.**

Però un cop passats els plors i l'època de ser líder com a objectiu vital, **em vaig aficionar als cafès**.

No us cregueu que en soc una gran amant ni que en conec les diferents varietats amb les seves respectives aromes...

Em vaig convertir en una gran amant del ritual que hi havia darrere de la frase “quedem per fer un cafè?”, **no era el cafè el que m’apassionava, sinó la tertúlia.**

Passar-me hores asseguda en el bar de confiança xerrant sense parar amb les meves amigues amb un cafè a mig beure entre les mans era el millor pla de cada tarda. **Parlar, parlar i parlar sense parar**, de tot el que ens vingués de gust, de tot el que ens pogués passar pel cap.

Comentàvem des de les **pel·lícules** que havíem vist fins als **modelets** que havien lluit les alumnes de batxillerat de la nostra escola (que ja se'ls permetia guardar l'uniforme avorrit a l'armari) el dia anterior. Parlàvem dels **llibres** que ens havien apassionat o dels que, peti qui peti, havíem de llegir-nos pròximament perquè un article de la *Vogue* els havia recomanat. Escoltàvem **música** sense parar, i analitzàvem les seves lletres. També de productes de **maquillatge** i de les primeres youtubers de beauty que començàvem a seguir.

ooo

Ed Sheeran, Tumblr,
Els Jocs de la Fam, Mumford
& Sons, els dissenys
d'Au Revoir Cinderella, els
articles de *Vogue*...

Eren **converses amb molt de contingut**, cosa que m'ha fet idealitzar des d'adolescent la gent que té **conversa** i amb qui puc estar parlant pels descosits de tot i de res durant hores.

Per mi ha sigut un punt bàsic quan he hagut de fer nous amics o a l'hora de conèixer nois i començar a tenir cites amb ells.

Aquestes converses eren com una posada en escena del que uns anys abans escrivia jo soleta al meu diari, però ara amb interlocutores que escoltaven, responien o criticaven. Resulta que, sense saber-ho, **ja feia anys que era creadora de contingut!**

La creació de contingut i el món de la comunicació m'atrauen des de sempre!

Vaig créixer en una família on des de ben petita se'm va donar un **rol important**, ja que soc la gran de dos germans, i em van fer créixer amb autonomia, deixant-me cometre els meus errors i on se'm van donar consells per tal de poder solucionar-los.

Les eines me les van facilitar sempre els meus pares, però saber com utilitzar-les va ser sempre cosa meva. Sent tan sols dos, va ser molt fàcil poder-nos oferir tota l'atenció necessària a cada un de nosaltres; de la mateixa manera que ens han rigut les gràcies, també ens posaven els punts sobre les *is* quan calia.

Estic segura que la meva infància ha pautat qui soc avui, com actuo i a què em dedico.

Sempre m'he atrevit a donar la meva **opinió**: tant si és ben-vinguda com si no. Aquest és un fet que m'ha ajudat en la creació de contingut i el món de la comunicació.

Les meves ganes de:

- viure al màxim
- voler-ho abastar tot
- voler veure cada racó del món
- compartir-ho amb tothom a qui pugui interessar-li

→ és el que m'ha portat a obrir-me en canal dins les xarxes socials

No crec que trobar-te tenint repercussió i una colla de gent que et segueixi sigui una cosa que es busqui, simplement t'hi pots arribar a trobar si, de primeres, ja reuneixes un seguit de característiques. En el meu cas, l'extraversió, la impaciència de voler fer-ho tot, i a voltes el meu caràcter tossut i obstinat han fet que m'hi hagi trobat.

